

quatre ratlles

ELS MORTS VIVENTS

En aquestes quatre ratlles que he escrit, vull donar a conèixer o almenys intentar-ho, una simpàtica història (per allò que es diu de que siguem capaços de riuren's de les nostres penes i sapiguem netejar les taques més incrustades en el nostre ser). Què em va passar una vegada, en la que jo desesperat, perdut enmig del nostre, -altrament dit: bell planeta- se'ns cap destí, cap lloc a on anar a raure, impassible, res per fer, ni res per acaparar, necessitava menjar, si menjar! i veure! i dormir! i estimar! i no se quantes coses més... que no sabré i millor no saber mai, però el fet és que em mancaven.

Per aquells atzars de la desgràcia col·lectiva, em vaig trobar un home, que en semblants condicions que les meves i, com si fossin un sol home ens vam enamorar i compartir els nostres deambulars socio-individuals, jo li donava alegria i ell tristesa, a la que ens cansavem invertiem els papers i així vam anar passant les hores i els dies, fins que un dia d'aquests ell volia fer l'amor amb mi i jo amb ell, però de repent em vaig sentir impotent, si, una impotència que em brollava de totes les parts del cos, m'hi volia acostar i el cos no em responia, el cervell em girava al revés i jo em veia prop de la mort, com un gos foll, cridava, demanava, implorava, el cos se'm desmembrava per moments inacabables, tot donava voltes sobre un mateix lloc, i tan sols volia una petita cosa per a mi, però en el fons, ho volia tot, volia la vida, necessitava sentir-me un tot, un animal, però el rebutjava, un mineral i m'enfastigava, un supertot i mén sobrava, no sabia el que volia, però el cert és que necessitava dominar, riquesa, poder, odiar, ser dominat maltratar, predicar, estocar, competir, compartir, portar galons, fer escarosos discursos polítics, ser un respectable ésser social, ser un usurpador, i en definitiva ser això i allò que tots som a la vegada, una gran paparera, de forats grossos de forats petits i tots els models del nostre mercat, el mercat dels naixements individuals de pobres nens esgarrrats que tan sols venen aquí per ser el nou producte de moda...

Volia volar però uns grillons en forma d'homes m'ho impedien, o potser jo a través de les meves arrels socials o potser mentals no inconscients. Que consti, estava atrapat, sense saber si m'agradava ho rebutjava, era un tot i un res, un molt i un poc, potser inexistent, mort, però allò, enllauanat no sabia el perquè però tampoc em calia perquè no ho controlava, la història em mossegava i la mort en seduïa, i l'estimava perquè el voltant mortuari s'introduïa en mi, i l'entenia com una mateixa cosa.

Al despertar del somni, em vaig sentar a un pedris, i vaig veure nèixer el dia, i la nit, i cada persona que passava, no importava qui fos, ni d'on fos, ni on anés. Tenia per a mi la mateixa importància, portaven dins seu el sofriment exterior de la dualitat corrompuda per l'actual victòria natural, però adaptada a aquesta mort constant que tenim a dins i que ens manté vius per esperar la mort que no viu en la lluita de tenir la mort que tingui diferents, perquè tot és mort i no cal comprar un lloc per voler fer entendre que se's viu per propiciar que la mort vingui encara més però més a qui el comprà, volem un irreal valor que el destí apropiat no els hi donà. En aquest cas cal rebutjar el valor, i sols morir i no deixar les incongruències als demás, tan sols pel valor del comerç que vend de tot, i més, fins i tot la desmesura i el poder, que jo també tenia per intentar fer coses que sobre-rien, i mai vaig tenir res, però tot m'envoltava i d'allò no passa res, sols perquè ja no en vull res i dono el que volen perquè també ho tinc si cal.

*Dedicat al nou habitat,
una nova forma de sentir,
de trencar i de riure, de,
la pròpia existència*

Pere Pladevall

